

תת"ע 6651/04/16 - מדינת ישראל נגד ניצן הולצמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6651-04-16 מדינת ישראל נ' הולצמן
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד א. פרידל

המאשימה

נגד

ניצן הולצמן
ע"י ב"כ עו"ד א. אורון

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

1. הנאשם עומד לדין (לאחר תיקון כתב האישום והסבתו) בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר שנעברה על פי הנתען ביום 18.2.16. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום לרבות בנהיגה ובתקינות, כיול וקיום תו תקן למערכת א' 3 באמצעותה נאכפה העבירה. מרבית עדי התביעה במשפט היו אנשי מערכת א' 3 אך אין צורך להכביר מלים ביחס לעדים אלה משום שבשלב מתקדם למדי של המשפט חזר בו הסנגור מכפירתו ביחס למערכת א' 3. משכך, הרי שאין עוד מחלוקת על עצם ביצוע של העבירה והמחלוקת היחידה בין הצדדים נוגעת לזהות הנהג בעת העבירה.

2. להוכחת הסוגיה שבמחלוקת הביאה התביעה לעדות את גב' מעיין בניסטי ששימשה בזמן הרלוונטי מנהלת מחלקת דוחות חנייה בחברת "אלדן". העדה ציינה כי לאחר קבלת הדוח הוא מוסב ע"ש הנהג "שלקח את הרכב מהסניף". התצהיר התומך בבקשת ההסבה (ת/9) ע"ש הנאשם מופק ממערכות המידע של חברת "אלדן" על בסיס נתונים שלא העדה מזינה למאגרי מידע אלה (ע' 33 ש' 21-22). יתר על כן, העדה אישרה כי תמונת הנאשם שצולמה לא צולמה על ידה, כי היא אינה נמצאת בסניף ממנו נוהג הנהג בפועל למשוך את הרכב, היא אינה מצלמת את רישיון הנהיגה של הנהג ואינה מציינת על גביו כי הוא קשור לחוזה זה או אחר (ע' 30 ש' 15-20). העדה הוסיפה כי היא אינה מזינה את פרטי החוזה למחשב ואינה עורכת את החוזה בין אלדן לבין הלקוח (ע' 30 ש' 22-25). היא גם אישרה כי הנהג הנוטל את הרכב מהסניף הרלוונטי בחברת "אלדן" מזוהה על ידי נציגי החברה אם כי במקרה הנדון "...לא אני

זיהיתי אותו (את הנאשם -ד.ס.) " (ע' 30 ש' 26-28).

3. הנאשם נמנע מלהעיד במסגרת פרשת ההגנה.

4. התביעה מבקשת להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בהתבסס על הקונסטרוקציה המשפטית הבאה: ההגנה כפרה אמנם בעובדות כתב האישום לרבות בנהיגה אך לא כפרה בכך שהנאשם היה במועד הרלוונטי לכתב האישום בעליו או מחזיקו של הרכב המצוין בכתב האישום. בהיעדר כפירה ביסוד זה הייתה ההגנה חייבת להוכיח מי נהג או החזיק ברכב בעת העבירה לצורך סתירת חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה. הנאשם לא סתר את חזקת הבעלות כאמור ואף נמנע מלהעיד להגנתו והדבר מחזק את ראיות התביעה. התביעה טוענת עוד כי גם אילו היה הנאשם כופר בבעלות ברכב (והוא לא כפר) ניתן היה להרשיעו במיוחס לו משום שלא כפר בהיותו מחזיק ברכב. התביעה ציינה כי עדת התביעה גב' בניסטי הביאה ראיות "נסיבתיות מוחשיות" בדבר היות הנאשם מחזיק ברכב במועד הרלוונטי. מסקנה זו נלמדת לטענת התביעה מן הפלט שהופק ממחשבי חברת "אלדן" והתצהיר "שלא הוטל בו דופי" אשר אומת על ידי עו"ד ובנוסף תצלום רישיון הנהיגה של הנאשם.

5. ההגנה מבקשת לזכות את הנאשם. לטענתה, הנאשם כפר בנהיגה ולא הודה בדבר, לרבות לא בבעלות או בהחזקת הרכב במועד הרלוונטי. על כן אין משמעות לכך שהנאשם לא ציין מפורשות כי הוא כופר בבעלות ו/או בהחזקה ברכב במועד הרלוונטי. לצורך ביסוס יסוד ההחזקה, המאפשר לקבוע על יסוד חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה כי הנאשם נהג ברכב בעת העבירה, הביאה התביעה לעדות את גב' בניסטי אך כל עדותה של עדה זו היא עדות מפי השמועה שאינה קבילה באשר העדה לא הייתה בסניף ממנו נטען כי הנאשם משך את הרכב, לא זיהתה את הנאשם מגיע לסניף, לא מסרה לו את מפתחות הרכב, לא צילמה את רישיון הנהיגה שלו ולא ערכה את החוזה עליו נחזה הנאשם להיות חתום.

דין והכרעה

6. כיוון שההגנה חזרה בה מכפירתה ביחס לביצועה העבירה עצמה מוגבלת יריעת המחלוקת אליה תתייחס הכרעתי לשאלת זהותו של הנהג בעת העבירה. הא ותו לא.

7. כתב האישום שהוסב על שם הנאשם מייחס לו את ביצוע העבירה אך לא מפורטת בו כל טענת עובדה לפיה במועד הרלוונטי הנאשם היה בעליו של הרכב או המחזיק בו. כל שצוין בכתב האישום הקושר את הנאשם לעבירה הוא הנטען לפיו הנאשם **נהג** ברכב במועד הרלוונטי. העובדה לפיה אדם נהג ברכב יכולה כמובן להילמד מהחלטת עובדות הבסיס המקימות את חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה. עובדה זו יכולה להילמד גם בראיות

אחרות, כגון עדותו של נוסע אחר ברכב במועד העבירה וכיו"ב. על כן, עובדת היותו של אדם בעליו או מחזיקו של רכב במועד העבירה אינה חלק מהעובדות המהותיות שנועדו להוכיח את אשמתו אלא חלק מנתונים שיאפשרו (באמצעות הוכחת יסודותיה של חזקת הבעלות) לסייע להוכיח את **חזקת הבעלות ובאמצעותה להוכיח עובדה מהותית** לאישום (נהיגה). כיוון שהיות אדם בעלים או מחזיק ברכב אינה מהותית להוכחת אשמתו בעבירה אין בהיעדר התייחסות לעניין זה במסגרת כפירה כדי להפוך אותו לכזה שאינו שנוי במחלוקת.

8. האם הוכחה התביעה כי הנאשם "נהג" ברכב במועד הרלוונטי לאישום? התביעה לא הוכיחה כי הנאשם היה בעליו של הרכב במועד הרלוונטי. להפך: מהראיות שהוצגו עולה בבירור כי במועד הרלוונטי הייתה חברת "אלדן" בעלת הרכב. התביעה גם לא הוכיחה באמצעות עדותו הישירה של אחר (כמו נוסע ברכב) כי הנאשם נהג ברכב במועד העבירה. נותר אם כן לבחון אם הוכחה התביעה כי הנאשם היה מחזיקו של הרכב במועד הרלוונטי לאישום. אם עלה בידי התביעה להוכיח נתון בסיס זה להחלת חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה הרי שנובע מכך כי האישום הוכח במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים שכן הנאשם לא זו בלבד שלא סתר את היותו מחזיק ברכב אלא אף נמנע מלהעיד להגנתו באופן המחזק את ראיות התביעה בהקשר זה. אם לעומת זאת, נקבע כי לא עלה בידי התביעה להוכיח נתון בסיס זה להחלת חזקת הבעלות הרי שמכך נובע כי התביעה לא הוכיחה בשום צורה את יסוד "הנהיגה" בעבירה ומשכך יש לזכות את הנאשם מן המיוחס לו.

9. לאחר ניתוח עדותה של גב' בניסטי מצאתי לקבוע כי התביעה לא הוכיחה באמצעות עדה זו את יסוד החזקה ממנו ניתן ללמוד (על ידי הפעלת חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה) כי הנאשם נהג ברכב במועד הרלוונטי. אפתח ואומר כי גב' בניסטי אישרה כי היא אינה נמצאת כלל בסניף ממנו נמשך הרכב הנזכר בכתב האישום. ברי כי היא אינה יכולה למסור מידע האישית כל מידע אודות זהותו של מושך הרכב. כל עדותה בהקשר זה בנוגע לזהות הנהג שמשך את הרכב היא עדות מפי השמועה שאינה קבילה. העדה ציינה כי העבירה למפנ"א "תצהיר" התומך בבקשת אלדן לביצוע הסבה. תצהיר זה לאו תצהיר הוא ותוכנו אינו קביל בהליך זה. מעדותה של גב' בניסטי התברר כי הנתונים שפורטו בתצהיר לא הוזנו על ידה (ע' 33 ש' 21-22). משכך, העדה אינה יכולה לערוב לא לזהותו של מושך הרכב ואף לא לנכונות הפרטים המופיעים באותו תצהיר שכן לא היא שהזינה פרטים אלה. העובדה שהמסמך הוכתר בכותרת "תצהיר" אינה הופכת את תוכנו (שהינו עדות מפי השמועה ככל שהדברים אמורים בגב' בניסטי) לקביל. העדה ציינה כי בהקלדת פרטי החוזה במאגרי המידע של "אלדן" קושרת המערכת בין פרטי הנהג שמשך את הרכב לבין הרכב. מדובר בקישור (המבוצע על ידי מערכות המידע של חברת אלדן שתוכנו הוזן על ידי אחרים) בין זהות נהג (שהעדה לא ראתה ולא זיהתה) לבין חוזה (שהעדה העידה כי לא ערכה). אוסיף, כי כיוון שלא הוכח כי חברת "אלדן" נוקטת דרך קבע באמצעים למנוע חדירה או שיבוש למערכות המידע שלה הרי שלא הוכח תנאי מצטבר מבין התנאים הנדרשים להוכיח כי מדובר ברשומה מוסדית קבילה. כמובן שברוח דברים אלה ומשעה שהעדה ציינה במפורש כי לא היא זיהתה

את הנאשם בבואו למשור את הרכב בסניף "אלדן" ולא צילמה את רישיון הנהיגה שהוצג - אין לתת משקל לצילום רישיון הנהיגה כראיה לכך שהנאשם הוא זה שנטל את הרכב לחזקתו במועד הרלוונטי.

10. הנאשם נמנע אמנם מלהעיד להגנתו. עם זאת וכידוע, שתיקת הנאשם מחזקת את ה"יש" בראיות התביעה. כיוון שבמקרה זה לא הוצגו לי ראיות קבילות הקושרות את הנאשם למסירת החזקה ברכב מחברת אלדן במועד הרלוונטי לאישום הרי שאין בהימנעות הנאשם מלהעיד כל "יש" שניתן לחזקו. כמו כן, משלא הוכח בראיות קבילות כי במועד הרלוונטי היה הנאשם המחזיק ברכב, לא עבר כלל הנטל הטקטי לנאשם לסתור את חזקת הבעלות על ידי הבאת ראיות לכך שאדם אחר החזיק ברכב או נהג בו במועד העבירה.

לאור האמור אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, 16 16 אוקטובר 2018, במעמד ב"כ הצדדים